

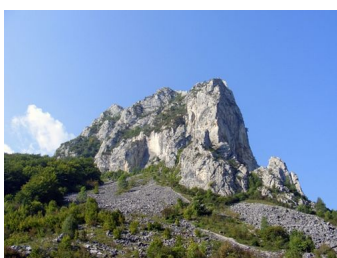
In weekend de inceput de septembrie ma hotarasc sa fac ceva util si sa vad un pic din Muntii Trascaului si sa imi testez aparatul de fotografiat proaspat reparat, asa ca in ciuda prognozelor meteo sumbre ma hotarasc sa plec sa vad Cheile Rametului.

La ora 6:00 iau autocarul catre Teius, prin Sebes incepe sa ploua, am fost convinsa ca tura va fi comprmisa, dar ma consoleaza gandul ca o sa ma plimb macar prin zona. Blocajele din trafic determina intarzierea autocarului, asa ca nu mai prind legatura catre Valea Manastirii, intr-un cuvant ghinion la prima ora a zilei.

De la Teius traseul meu face stanga spre Stremt, Geoagiu de Sus pana la Manastirea Ramet.

Stau la ocazie, dar nu prea am noroc, asa ca dupa ce merg 3 km pe sosea imi surade norocul si o masina ma duce pana la Manastirea Ramet.

La Manastirea Ramet fac un scurt popas si spre surprinderea mea soarele lumina toata valea. Asa ca pronesc mai departe prin frumoasele Chei ale Manastirii (de la care mai sunt 5 km pana la Cheile Rametului) pe drumul forestier si ajung la Cabana Ramet.

De la Cabana Ramet urmez traseul de cruce albastra. Zona este plina de case de vacanta si contraste, cabane elegante din lemn baituit cu muscate la ferestre si case vechi cu acoperisuri inalte de paie, care parca au fost luate dintr-un muzeu de arta populara.

Ma captiveaza peisajul civilizatia vizavi de stancile salbatice si nici nu imi dau seama cat de repede ajung in Cheile Rametului. O poteca ne duce printr-o padure de foioase pe langa firul apei. Zona este din ce in ce mai stancoasa, constat ca bocancii mei aluneca destul de tare pe bolovanii umezi, asa ca imi iau o incaltaminte cu talpa mai aderenta, care sa imi permita sa merg si prin apa. In pauza luata profit sa mananc ceva si sa analizez starea vremii care pare ca vrea sa se schimbe. Totusi hotarasc cu forte proaspete si cu papuceii adecvati pornesc mai departe. In zonele mai dificile prezenta treptelor metalice sunt de un real folos asigurand traversarea lor in siguranta.

Peisajul este spectaculos si avand in vedere ca debitul raului era destul mic imi schimb traseul direct prin albia acestuia. Apa este rece, dar dupa un timp ma obisnuesc. Ajung in sfarsit la un portal imens pe care l-am tot vazut in poze, dar acum il vad si in realitate. Acesta este impresionant, asa ca incepe sedinta foto.

Poteca ocoleste protalul prin stanga, dupa care imi este pus la incercare echilibrul pe niste trepte metalice. Se poate trece mai departe si se intra intr-o zona mai larga cu niste escavatii in stanca interesante. De aici poteca este blocata de apa, dar cum mi-am testat rezistenta la apa rece pe o portiune anterioara hotarasc sa merg mai departe prin apa, zona este foarte frumoasa, iar pastvii tasnesc ca sagetiile.

Nivelul apei este din ce in ce mai ridicat pentru mine si nu risc sa imi ud singura pereche de pantaloni pe care o aveam la mine, si in plus pietrele din rau sunt destul de alunecoase, fiind acoperite de alge si muschi. Vad un cablu de asigurare, dar era destul de ruginit si deteriorat asa ca las curajul de o parte si ratiunea imi spune ca ar fi bine sa ma intorc.

Pe drumul de intoarcere mai intalnesc cu alti temerari, concluzia – trafic intens in zona. Ma intorc incet catre statia de la manastire si iau pe la ora 17:00 autobuzul catre Alba Iulia, iar de aici alt autocar catre casa.

A fost o tura scurta, de relaxare, care m-a facut sa iubesc mai mult zonele de chei, defilee si canioane.

